

Lieve Roy,

Hier zijn we dan uiteindelijk weer samengekomen, bij de laatste stap van jouw transformatie.

Ik schreef afgelopen zaterdag daar in de pakschuit, op je mooie witte kist, onleesbaar: *Alle raadselen nu opgelost, vaarwel lieve Roy*. Vandaag val je verder uiteen, in as, maar ook in *ons*, in je familie en je vrienden en in alles wat door jou gedaan, gebeurd en gemaakt is. Jij hoeft niets meer te begrijpen, analyseren, of ons uit te leggen. Het is gedaan. Wat je hier op de aarde gebracht en achtergelaten hebt, zal zijn eigen weg nu gaan. Wij zullen nu zonder jou verder moeten puzzelen.

In de laatste nachten waarin ik vaak de slaap niet kon vatten, omdat ik in de schimmige periode tussen donker en licht het *Raadsel Roy* trachtte te doorgronden, kwam er heel veel voorbij:

Van je Appeltaart, de minst smakelijke, maar wel meest houdbare variant die ik kende, en die je tot het eind toe volhardend voor ons bleef meenemen, tot de Schaduw van de Sterren op de voorkant van je indrukwekkende rouwkaart. Van het Water, waar jij ook zoveel van hield, en waar we beiden uit geboren zijn, tot het Vuur, waar we ook graag mee speelden. De Vier elementen dus: Aarde, Lucht, Water en Vuur. Jij zou nu onmiddellijk opmerken dat het niet klopt, wat ik nu zeg, dat er 118+ Elementen bekend zijn, dat ik weer eens onlogisch en slordig aan het redeneren ben.

Want zo was je, altijd op zoek naar het debat, de scherpe analyse of juiste hypothese. Jouw zucht naar heelheid, schoonheid, volmaaktheid. Jouw eindeloze drang om uit te leggen, uit te zoeken, uit te dragen en uit te dagen. We zijn in veel opzichten uit hetzelfde hout gesneden, Roy. Tegelijkertijd benaderden we de wereld ook heel erg verschillend. Waar jij ging voor Logica en Hypothese ging ik voor Paradox en Synthese. Waar jij scherp oordeelde over goed en fout, slim en dom, juist of onjuist, ging ik de strijd met je aan over de waarde van meerduidigheid, onduidelijkheid en onwetendheid. We konden elkaar toch vinden. Dat doet de Liefde. Die verbindt, net als de Muziek.

Want dat doen stervelingen. We houden van elkaar. Ongewild, onvolmaakt en onvolkomen.

Wetenschappelijk bezien is het echt onzin dat ik, wij, hier nu nog tegen je staan te kletsen, want je hoort ons toch niet meer. Je bent harstikke dood. Binnen enkele uren ben je getransformeerd tot AS.

AS: De letter 'A' van Aarde, of van Appeltaart, waarvan ik je een stukje mee terug zal geven voor onderweg. En met de 'S' van Sterren, of van Schaduw. De Schaduw die nu met jou zal gaan.

Wat een prachtig passend beeld; (waarvoor dank, Margot & Iris!)

Jij, die naar die onmetelijke sterrenhemel kijkt (of reikt?) en het Sterrenlicht dat jouw schaduw veroorzaakt, en nu zichtbaar maakt.

Je eigen schaduw, waar je zo vaak in gevangen zat. Waar je eindelijk uitstapte toen je zo door het Lot getroffen werd dat we de naam 'Kahler' hebben gegeven.

"Ik kan dit niet alleen" schreef je aan ons, je vrienden.

Wat een transformerend inzicht, lieve Roy.

Nee, je kon het niet alleen, niemand van ons Stervelingen. Je verwonderde je erover, dat iedereen je maar warmte, aandacht en liefde bleef geven, ook tijdens die tweede Golf van verwoestende aanlagen op je grote sterke lichaam.

Ja, Roy alles stroomt, als je het toelaat. Dat is de transformatie die we gelukkig samen nog mee hebben mogen maken. Wat ons nu nog rest is het Vuur. Ashes to Ashes, Dust to Dust.

We zijn uiteindelijk allemaal STERRENSTOF.

Daarom dan nu als laatste groet, VUUR, een gedicht uit mijn bundel 'Tastend Licht' . We zullen allemaal denk ik nog lang verder groeien dankzij jouw vuur en de voedende levenskracht die je aan ons gegeven hebt. Die als een zacht woedend veenbrandje verder in ons door zal gloeien.

Dank je, lieve goede Vriend, voor alles. Vaarwel.

Vuur

Vuur was je:

aarzelend vlammend
verwarmend vonkend
verterend roodgloeiend
verzengend verbindend

niet meer dan
brandend gas

is alles wat je was
wat overblijft

een hoopje as

't doet pijn
maar as

schijnt wel erg
vruchtbaar
te zijn